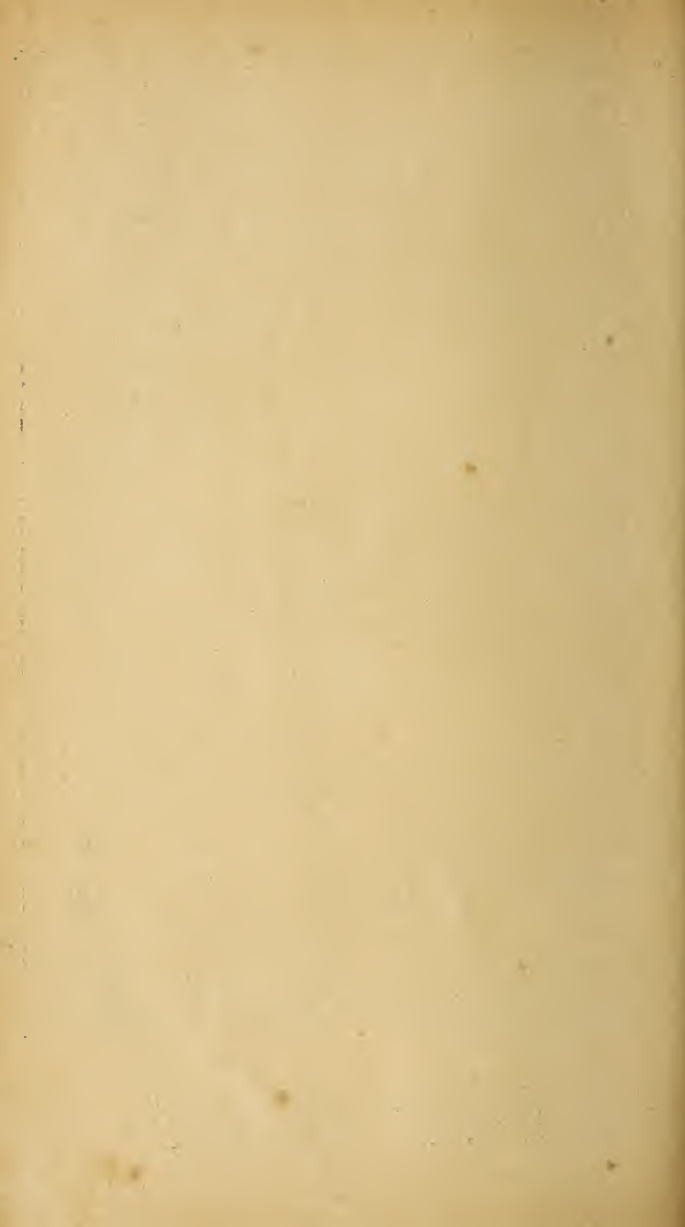

EDIP REY

EDIP REY

Sòfoeles

EDIP REY

TRAJEDIA

Ningú podrà representar, traduir, ni reimprimir aquesta obra sense permís dels traductors.

Els comissionats y representants de la «Sociedad de Autores Españoles» son els encarregats de cobrar els drets de propietat.

Està fet el dipòsit que marca la llei.

BARTOMEU BAXARIAS - EDITOR
Passatge de Mercader, 10, interior.
BARCELONA.—1909.

PERSONATGES

Edip

Creon

Tiresias

Sacerdot

Missatger de Corinte

Missatger del Palau

Esclau de Laius

Corifeu

Jocasta

Dues dònnes tebanes

Chor de vells tebanes

Chor de dònnes tebanes

Sacerdots, criats, poble y demés

Les dues filles d'Edip (no parlen)

Aquesta traducció va representarse per primera vegada en el Teatre de Novelats ab motiu de la IX sessió del TEATRE INTIM, dirigit per l'Adrià Gual, la nit del 10 de mars de 1903, baix l'adjunt repartiment:

<i>Edip.</i>	Sr. Gimenez
<i>Creon</i>	» Mercader
<i>Tiresias</i>	» Puiggari
<i>Sacerdot</i>	» Pahissa
<i>Missatger de Coriente</i>	» Pujol
<i>Missatger del Palau</i>	» Cunill
<i>Esclau de Laius</i>	» Capdevila
<i>Carifeu</i>	» Tor
<i>Jocasta</i>	Sra. Pujol
<i>Noya tebana</i>	Sta. Pahissa
<i>Id. id.</i>	» Goula
<i>Filles d'Edip</i>	Germanes Roca
<i>Estrofa</i>	Sra. Balot
<i>Id.</i>	» Reventós
<i>Id.</i>	» Gatuelles
<i>Id.</i>	» Casamtijana

ACTE PRIMER

675266

La plassa major de Tebas, ahont hi ha'l temple,
y'l palau del rey.

ESCENA PRIMERA

EDIP, EL SACERDOT DE JÚPITER, SACRIFICADORS
Y PÒBLE

(El poble està prosternat davant del palau de Edip, ab cintes, garlandes y branques d'olivera. Edip devalla per les grades de son palau).

EDIP

Salut, jove nissaga del vell Cadmus,
perquè avuy, entre fúnebres garlandes,
vers mon palau els vostres planys arriuen?
En holocaustes la ciutat fumeja
e inmens clamor d'engunia arreu ressona.
No volguent escoltar per boca d'altri
l'origen trist de la dolor qu'os mena,
jo, Edip, el gran, devallo vers vosaltres
perque ho digueu en ma presencia augusta.

(Al sacerdot de Júpiter).

Respon, bon vell, puig es a tu a qui toca
parlar en nom de tots.

Dìgam si es la temensa o la esperansa
lo que os porta a prop meu, que'l sofrir vostre
jo desitjo calmar, donchs de no ferho,
a vostres ulls massa crudel seria.

SACERDOT

Edip el gran, que regnas en ma patria,
tens davant teu de genollons al poble;
tendres infants y sacerdots decrepits,

EDIP

Per ells més que per mi la vritat busco;
parla devant de tots sense torbarte.

CREON

La resposta d'Apol vaig donchs a dirvos;
ell mana que lliurém la nostra terra
d'un monstre que més mals podria durnos
si retardessim la justícia nostra.

EDIP

Quin monstre aquest y com purificant sen?

CREON

D'un crim per expiar sanch que fumeja
es l'únich monstre que al abim ens guia
y sols podrém sentirnos nets de culpa
al assasí expulsant
o venjant a la víctima oblidada.

EDIP

Y qui es aquest home abominable
que'l deu ha senyalat en sos designis?

CREON

Escolta; abans de tu Laius regnava
per tota aquesta terra.

EDIP

Ja ho sé; encara
que no l'he cónegut.

CREON

L'assasinaren
y'l deu ordena castigá als indignes.

EDIP

Més com trobals si fa tant temps que feren
el crim terrible?

CREON

Apol diu qu'aquí's troban,
y a més qui busca bé, obté lo que busca
mentres que pert lo que no cuida ab ansia.

EDIP

Ahont fou assassinat Laius?

CREON

Sortia
de Tebas, y se'n naba, segóns deya,
a consultar l'oracle, y d'aleshores
no ha tornat més.

EDIP

Y cap company no duya
ni guarda hi ha que'ns puga dir més clara
la seva mort?

CREON

Escepte un, tots els demás moriren
y aquest, fugint de por, sols una cosa
recorda clarament d'aquella feta.

EDIP

Quina? perque potsé ens ajudi
a descobrirne d'altres.

CREON

Diu que foren
bandolers qu'atacaren son escolta
y l'occiren apres.

EDIP (*ab desconfiansa*)

Per sí mateixos
no haurien pas gosat; es que tal volta
instigats per algú...

CREON

Això pensavem,
més darrera, altres mals ens distraguerem
de venjar al gran rey.

EDIP

Y aquest quins foren?

CREON

La'sfinx ab son artificiós llenguatge.
Ab mals presents, els mals passats velaba.

EDIP

Bé; jo aquest crim obscur vuy aclarir-lo;
 si solícits un jorn pel mort sigueren,
 no ho seré pas menys jo, puig que serveixo
 la venjansa del deu y de la patria
 y ma propia també, donchs qui l'occia
 tal volta a mi demà podria occirme.
 Alceuvos dochs, fills meus, y aquexes branques,
 simbol de vostres prechs, lluny emporteuvos.
 Fills de Cadmús sigueu els testimonis
 de quant desitjo fer per la pau vostra.
 O Apol ajudarà la vostra causa
 o te de ser nostra ruina certa.

(Entra ab Creon dins del palau)

SACERDOT *(al poble)*

Aneusen, fills, qu'Edip ens encoratja
 nostres defalliments y ens dona forsas;
 qu'Apol que son oracle nos envia,
 acabi'ls sofriments que'ns atuheixen.

(Se'n van)

EL CHOR

Chor de vells tebens.—Altre poble

ESTROFA 1.^a

Dolsa paraula de Jove,
 de Delfos a Tebas vinguda,
 que'ns has anunciat? Nostre cor palpita
 devant ta grandesa; palpita poruch.
 Oh deu de Délos, que farás per mi?
 Tement t'ho demano. que farás per mí?
 Parlam, veu immortal, filla de l'esperansa!

ESTROFA 2.^a

A tu, Minerva, filla del deu,
 em dirigeixo primerament;
 y't prego a tu y a ta gentil germana,
 la protectriu Diana,
 que'n l'Agora s'asseu gloriosament.
 Y també a tu Febus brillant
 que desde lluny fereixes.

Pias divinitats, assistiume al instant
y recollíu mas queixes.

ESTROFA 3.^a

Si altres vegades ens atenguereu,
vulgau atendrens avuy també;
tota la patria resta enguniosa,
pera guarirla no hi ha remey;
els fruyts d'aqueixa tan feconda terra
no maduran jamay;
les nostres mares fundament sofreixen
perduts els seus infants,
y tots els ciutadans, ab rapidesa y forsa
son portats vers el regne de Plutò;
la mortandat despobla nostra vila
y sens sepulcre restan sos fills morts.
Joves esposes, mares revellides,
vos imploren consol boy gemegant;
els himnes de dolor volen pels ayres.
Socorrens, filla augusta del Tonant.

ESTROFA 4.^a

Fes que s'entorni Mars, aquest deu violent
que'ns crema y assordeix desfet de son armura,
engegal lluny d'aquí sobtadament,
per la traciana mar a la ventura!
Perque l'obra de mort de nit comensada,
sempre la finalisa'l jorn vinent.
Tu que la veu dels trons tens governada,
aixafal ab tos llamps, Jove potent!
Y tu, Baccus diví, coronat de victoria,
defensa Tebas d'aquest deu irat,
vencel al pes de ta potentia gloria
y tornans l'anyorada llibertat!
(*Edip apareix novament dalt les escales del
palau.*)

ESCENA III

EDIP, EL CHOR DE VELS TEBANS, POBLE, ETC.

EDIP (*Als graons del palau*)

Poble que pregues a tos déus: escóltam:
 y del flagell ajúdam a defèndret..
 Jo porto alivi a tos dolors. Y't parlo
 com un nou vingut a la ciutat antiga,
 extrany del tot al crim comès am Laius
 y a l'oracle d'Apollus. Vulgues dar-me
 auxili en ma requesta. — Jo commino,
 oh descendents de Cadmus, al qui sàpiga
 per quina mà fou mort el fill de Làbdacus
 a que m'ho digui tot. Y si tal volta
 a algú la pô impideix el denunciarse,
 que surti lliurement a terra extranya
 que no rebrà cap mal. Y si a la nostra
 fos l'assessí extranger, que'l qui conegui
 son nom, no'l calli pas; jo li prometo
 que llargament haurà mos beneficis,
 y no haig de mancar pas a ma paraula.
 Més si el qui ho sap no diu; si la temensa
 de dennncià a un amic o bé a si propri
 lliga sa llengua, tremolant escolti
 la sort a que'l condemno. Qu'al culpable
 qualsevulla que sigui, se li negui
 per tot aquell que en el meu regne siga
 la paraula, y la entrada als sacriificis
 y a les santes pregaries y'l que muli
 sa mà en l'aigua llustral que purifica!
 Que tothom el rebutji de sa casa
 com a impur que corromp ab sa presencia...
 ¡Fèuho, tebans, per mí, pel déu Apollus
 y per aquesta terra sense espigues
 que esteril mor, dels déus abandonada!

(Baixa els graóns)

L'oracle ho vol, y, encara que ordres seves
 no'ns haguessin vingut, no convenia

sense càstich deixar el crim terrible
 comès ab el millor dels reys y els homes.
 Per xò, avuy, quan governen el seu regne
 lleys dictades per mí y es meu son trono
 y son llit, y sa esposa, que es ma esposa
 y sos fills, de mos fills germans serien;
 avuy, en que la sort li es tant adversa
 vull jo, ab tots aquets títols, sa memoria
 venjar, com venjaría la de un pare...
 ¡Jo l'assessí descobriré de Laius,
 del descendent d'aquell llinatge ilustre
 que fins l'antich Agènor se remonta...
 Y als qui les meves ordres no compleixin
 vulguen els déus que ni sos camps els donguin
 espigues, ni sa dòna descendencia,
 y'l mal de Tebas, o altre que encar sia
 més crudel, els acabi. — Més desitjo
 als qui compliu mes ordres, que a tothora.
 la justicia y'ls deus vos acompanyin.

CORIFEU

Parlaré, rey; ta imprecació m'hi obliga.
 Més no hi comès el crim, ni cap indicatiu
 tinch sobre'l criminal; son nom l'oracle
 d'Apollus be podria revelarnos.

EDIP

Dius vritat. Més ¿quí pot sobre la terra
 fer revelar als déus allò que volen
 ténirnos amagat?

CORIFEU

De nou podria
 proposarte un camí?

EDIP

Y un altre encara
 si pots. ¿Què es donchs?

CORIFEU

Un sacerdot d'Apollus
 el gran Tiresias, veu en el pervindre.
 Potser ses llums podrien esclarirnos.

EDIP

El medi no he oblidat; doble missatge
de Creon per consell es a cercarlo.
Es extrany que no vinga encara.

CORIFEU

Aquelles
veus que corrien de la mort de Laius
no tenen fonament...

EDIP

De quines parles?
Dígamho tot.

CORIFEU

Algú va dir que a Laius
uns viatgers assassinat havien.

EDIP

Ja vaig sentirho... Més ¿quín testimoni?

CORIFEU

Oh rey, no penso que'l culpable pugua
resistir la tempesta paörosa
d'imprecacions que sobre d'ell fulmines.

EDIP

Qui no te por al crim, de les paraules
deu espantarse poch.

CORIFEU

Més ja'ns arriba
qui tot va revelarho, l'únich home
qui porta la vritat en la seva ànima.

ESCENA IV

ELS MATEIXOS; TIRESIAS, *cego guiat per un nin*;
ELS DOS ENVIATS D'EDIP

EDIP

Oh tú, mortal sublim a qui cap cosa
resta ignorada y que igualment coneixes

els secrets de la terra que'ls misteris
de les estades celestiale. Tiresias
tu bé saps, tot y ab tes parpelles closes
per quin flagell es Tebas afligida:
ab tu contem avuy pera salvarla.
Sàpigues, donchs, (si no t'han dat noticies
els missatgers que t'hi enviat) qu'Apollus,
consultat, ha respost en son oracle
qu'era precís, per fer cessà els mals nostres
el descobrir als assessins de Laius,
y condemnals a mort, o bé a desterro.
Posa donch a servey tont art: consulta
el volar de les aus, y'l curs dels astres
y tos auguris tots: a un temps deslliura
la ciutat y deslliurat. ¿Quína gloria
major que la de fer servir l'art propri
del nostres consemblants en benefici?

TIRESIAS

Ay! Com es la saviesa dolorosa!
Jo que tot ho preveig m'en oblidava...
Per què he vingut, pobre de mí?...

EDIP

Que signa
el desalent en el teu rostre?

TIRESIAS

Dèixam desfer mos passos. L'un y l'altre
n'hem de sortir guanyant. Me pots ben creure.

EDIP

Tebas fou ton bressol. Pots refusarli
una paraula amiga?

TIRESIAS

Es insensata
oh rey, ta voluntat!... Y en la temensa
de sê imprudent com tu, guardo silenci.

EDIP

Oh parla, parla en nom dels déus. En su-
[pliques
ab el front a la pols son als de Tebas!

TIRESIAS (*A Edip*)

Sí; tots, tots insensats! Més de mos llavis ja may han de sortirne les paraules, de mon mal... y del teu, reveladores.

EDIP

Qu'has dit? Saps tota la vritat y't negues a ferne gracia a la ciutat qu'espira?

TIRESIAS

No vull fer ma desgracia... ni la teva; no diré res. Son vanes tes preguntes.

EDIP

Així, el més vil dels vils! res podrà tercer la crudeltat d'aquet voler?... ¡La rabia inflamaria fins un cor de pedra!

TIRESIAS

¡Massa que's complirà lo qu'are callo!

EDIP

Més, si s'ha de complir ¿perquè no dirho?

TIRESIAS

Ni una paraula més diré. Pots are portar ta indignació tant lluny com vulguis.

EDIP

Oh! La rabia m'ofega! Tot vull dirho! Vull llensarte a la cara més sospites! Del crim horrible te suposo còmplix, y, si no fossis cego, prou diria que tes mateixes mans el consumaren.

TIRESIAS

Cert, rey? Cert, rey? Donchs jo are soch qui't
[repto
a obeir ta sentencial... Que no puga ningú a Tebas porlarte ni escoltarte! tu ets l'assot que flagella aquesta terra!... Busques de Latus l'assessí? No es altre que tu mateix!...

EDIP

Una semblant afronta
no diràs altre cop.

TIRESIAS

Vols que segueixi
pera irritarte més?

EDIP

Parla com vulguis,
que serà en va.

TIRESIAS

Jo't dich que sens saber ho
estàs lligat ab una unió d'infamia
am lo que t'es més car.

EDIP

¿Acás esperes
continuar tos insults en sense cástich?

TIRESIAS

Sí, si tè la vritat alguna forsa.

EDIP

No la té pas per tu: d'orelles y ánima
ets cego com dels ulls.

TIRESIAS

Aquets ultratjes
que tu m'adresses ¡malhaurat! ben prompte
te serán dits a tu mateix.

EDIP

No't temo.
Desde'l fons de ta fosca, es va ton odi
als qui veuen la hermosa llum del dia.

TIRESIAS

No son mos cops els cops qu'han de ferirte:
Apollus se reserva aquesta tasca.

EDIP

Si... y sigas un cop franch: ¿ets tu ó bé Creon
el qui ha inventat aquesta estratagema?

TIRESIAS

Tu tan sols ets l'autor de tas desgracias.

EDIP

Oh riquesa, oh poder, oh saviesa!
 com conspira la enveja a l'entorn vostre!
 Creon, l'amich fidel; per despullarme
 d'aquesta autoritat, no demanada,
 més dels tebans ofrena graciosa,
 urdeix en contra meu parany : inistre
 y't soborna a na tu, el més fals profeta
 repugnant impostor, mestre d'astucies
 clarivalent pel teu guany, en ton art cego...
 Perque, en fi, ¿quan ta ciencia es demostrada?
 Perque, quan la sfinx afligia a Tebas
 el remey no indicaves?... Be era cosa
 d'endevinaires l'encertar l'enigma!
 Més fou precís que jo, qu'Edip—un home
 com els demás mortals—ignorant, sense
 consultar auguris y ab la sola forsa
 de son enginy, vencés la verge alada...
 Y es el mateix Edip el qui are intentas
 tirar a terra, ab el desitg tal volta
 ab Creon de partirvos el meu tronol ..
 ¡Ja ho plorareu tots dos! Y si defensa
 no't fos la edat, prou veurer te faria
 com t'es enganyadora la esperansa!

TIRESIAS

Tu ets rey; més jo d'igual a igual te parlo.
 Subdit d'Apollus, ni puch sé'l teu subdit,
 ni la gracia de Creon necesito.
 M'has volgut afrentar per ma ceguera;
 ¡com si tu per ventura no estiguessis
 rodejat de tenebres y no't fossin
 un abim de misteris dolorosos
 el lloch ont vius y aquells ab els qui habitas
 y ta naixensa y el destí implacable
 que't fa enemich de tos parents, qui sobre
 la terra son o jauen sota terra!...
 Aviat, aviat maledicció terrible

de pare y mare sobre tu ha de caurer
 y't llensarà d'aquí... Te fuig el dia,
 la nit profunda cau... ¿Quina encontrada
 no respondrà, al Citeron, a tes queixes,
 quan ja coneguis el monstrosos mariatge,
 el port fatal en que després ditxosa
 navegació ha vingut a recullirtel...
 No'ls endevines els horrors sens nombre
 que't confondrán ab tos infants mateixos!...
 Y are ínsulta a Creon, ara malparlam,
 ja may mortal coneixerá la terra
 més desgraciat que tu!...

EDIP

No! no es possible
 semblant llenguatge tolerar. Fuig! Vesten
 ben lluny dels llocs aquestos.

TIRESIAS

Poch hi fora
 si no m'haguesis fet venir.

EDIP

Podía
 acás preveurer les paraules folles
 qu'acabém de sentirte?

TIRESIAS

Foll? Tos pares
 per sabi me teníen.

EDIP

Qué? Mos pares?
 Resta... Parla... Mos pares? Quins?...

TIRESIAS

Tremola!
 Ta mort de ta naixensa es ben propera!

EDIP

¿Perquè aquest parlar fosch tan ple d'enigmes?

TIRESIAS

En l'art d'endevinarles no eres destre?

EDIP

M'afrontas per alló que fou ma gloria?

TIRESIAS

Aquesta gloria t'ha perdut.

EDIP

Ma pérdua
a Tebas a salvat.

TIRESIAS

Jo donchs et deixo,
Vesme guiant, fill meu.

EDIP

Si; ves; endutell!
¡Deslliuram del horror de sa presencia!

TIRESIAS

M'en vaig: mes, sense tremolar, vull dirte a tu qu'has fet cridarme y que no goses cap poder sobre mí, qu'aquell que busques desde fa temps, que l'assessí de Laius, aquell a qui amences ab edictes, es aquí!... A tots ho dich. Dintre de Tebas passa per estranger, pero ben prompte coneixerà'l secret de son origen y no li'n serà goig la coneixensa!... La llum que veu se canviarà en foscuria, se tornarà de rich en miserable, y sense altre companya ni més guía qu'un bastó ont apoyarse, a estranya terra adressará sa marxa; y ont el vegin passar, tothom coneixerá al qui es pare y germá de sos fills y de la dona que va infantarlo espós y abominable assessí de son pare!... Y ara tornaten a ton palau y llargament medita mon profetich parlar, y quan me trobis un sol mot mentider, llavors pots dirho que no conech les pervinents coses!

(Tiresias surt, conduit pel seu guía. Edip, com ferit d'estupor, entra a son palau).

CHOR

ESTROFA 1.^a

¡Oh Delfus, santes roques, d'ont descendeix
[l'oracle!

Qui es aquell a qui acuses d'havê ab ses mans
comés l'horrible crim. [sagnantes,

Cal qu'apressissos pasos, més rápit que l'oratge,
perque ja el fill de Júpiter, armat de llamps y

[flames
se llença a perseguirlo; y les terribles Parques
marxém darrera'l deu.

ESTROFA 2.^a

¡Indecisió espantosa de ma pensa torbada!

Sense guía vacila entre por y esperansa.

El present y'l passat les tenebres amaguen.

Quant sabré la vritat?

Entre'ls Labdacians y la Polybia rasa

hi ha en algún temps lluites per mí ignorades?

Si Jupiter y Apollus veuen en nostres ànimes,

pot ser que l'adiví en aquest punt no sápigam

altre cosa que jo.

Y entant la acusació no sia ben probada,

may dels acusadors adoptaré la causa...

El sabi rey per qui Tebas va ser salvada

pot ser un criminal?...

TELÓ

ACTE SEGON

ESCENA PRIMERA

CREON y CHOR DE VELLs TEBANS

CREON

Poble tebà: el rey Èdip m'acusà
d'una alta traïció y a mon front noble,
lleal fins ara, el deshonor hi marca.
Jo vinc a defensarme davant vostre.
¡Com creure pot que sordament conspiri
jo en contra d'ell quan Tebas moribonda
l'esfors y unió de tots més necessita?...
Ja per res vull la vida si l'injuria
que'm llessa'l rey me la referma Tebas
y'ls meus amics y tots vosaltres; fora
el més crudel dels mals que m'esperessin
sentirme dir traidor!...

CORIFEU

Si aixís t'acusa
Èdip, serà afollat d'ira violenta
més que seguintne convicció serena.

CREON

Si creu que he sobornat ab rahons falses
el vell profeta deu tenirne proves.

CORIFEU

Que ell ho ha dit sols sé; res més puch dirte.

CREON

Y tan injustament pogué acusarme
sens deliri an els ulls, ni la veu trèmola?

CORIFEU

No he de jutjà els actes dels reys.
 Pro miral
 surt del palau y ve cap a nosaltres.

ESCENA II

Els mateixos y OEDIP

EDIP

¡Malvat! y presentarte encara goses
 cínicament en la reial estada,
 tu que vols arrencarme vida y ceptre?
 Més ¡parla en nom dels deus! digues que't
 [forsa
 a teixir en contra meu complot indigne?
 Mon cor no es noble y ma justícia recta?
 no es fort mon esperit per guià'l regne?
 Y creyes que'l parany que m'amagaves
 jo no'l descobriria?... potser creyes
 que no haguera gosat a castigarte...?
 Oh! Certament, que es una boja empresa
 el pretendre usurpar un rich imperi
 sense tresors ni amics, quan sols l'alcancen
 l'or abundós ab el voler del poble!

CREON

A tot lo que m'has dit respondre deixam;
 quan m'hagis escoltat llavors judica.

EDIP

Tes paraules són belles, pro enganyoses;
 no puch ben escoltarte coneixentne
 ton ànima perversa...

CREON

Deixam ara
 demostrarte com es, deixam que parli
 que es gran error l'obstinació infundada.

EDIP

No m'has aconsellat tu que calfa
envià a buscar a aquest famós profeta?

CREON

Y encara penso igual.

EDIP

Quant fa... que Laius?...

CREON

Acaba, no't comprenc.

EDIP

Quant fa que'l ferro
dels assassins robà a Laius la vida?

CREON

Llarga cadena d'anys desde llavors
s'ha anat descapdellant.

EDIP

¿Y ja exercia
ses arts el vell Tiresias?

CREON

Tant com ara
era hàbil y honorat com ho es avuy.

EDIP

De mi no va parlar en aquella època?

CREON

En ma presencia may.

EDIP

Més als oracles
no'ls hi van consultar la fi de Laius?

CREON

Tot fou en va, ni un raig de llum van dar-
[nos.

EDIP

Perquè'l savi Tiresias donchs no deya
ja en aquell temps, tot lo que avuy declara?

CREON

En lo que ignoro, callo.

EDIP

Pro una cosa
hi ha que no la pots negar donchs la coneixes.

CREON

Quina es? Sabentla no puch pas negarla.

EDIP

Digues si may, sense conxorxa innoble
ab tu, m'haguera fet autor Tiresias
del regicidi infame?

CREON

Permet ara
que jo't pregunti Edip, com tu'm preguntes.

EDIP

Parla si vols; mes may podràs convencem
que l'assassí del rey soch jo.

CREON

Responme:
no ets tu'l fidel espòs de ma germana?
no governes ab ella aquesta terra?

EDIP

Certament, de mí obté tot quant desitja.

CREON

No heu admès mon poder igual al vostre?

EDIP

Es això'l que més prova ta vilesa!

CREON

No pas si reflexiones mes paraules.
Creus tu que un home al món preferiria
la corona reial, ab ses temenses,
al repos apacible sense engunies
però ab igual poder? Jo prefereixo

més que ser rey, regnar; molt més que'l soli
 l'autoritat reial; qui prudent sigui
 pensarà igual que jo. De tu obtinch ara
 tot lo que vull y no conech les hores
 neguitoses dels reys; però'l qui regna
 no sempre pot obrar tal com desitja.
 Com vols, donchs, que m'atregui més la
 y magestat reials que aquesta meva [pompa
 autoritat sense inquietuts? Ben cego
 fora volent més, que profit y que honra.
 Ara, tothom m'honora y m'afalaga;
 tots aquells que del rey favors esperen
 la gracia de Creon d'alcansar miren;
 que està en mes mans la sort de ses demandes.
 Deixaré per ser rey tals privilegis?
 May he acullit tan insensata idea;
 molt menys d'un ambició seria'l còmplix.
 Si'n vols la prova vina rey a Delfos
 y demana a l'oracle la resposta
 que ha donat a Creon. Si la sentència
 d'Apollus, fidelment no l'he trasmesa,
 soch gran culpable, y jo també'm condemno:
 donam la mort qu'hauré ben merescuda.
 Mes, solsament per vanes apariencies
 y sens volé escoltarme no m'acusis;
 bons ab dolents lleugerament confondre
 no es de clara justícia. Com la vida
 qu'es el dò més preuat de tots els homes,
 val un fidel amich; donchs no'l rebutgis.—
 El temps, aclaridor, jutje infalible,
 provará la veritat de mes paraules.
 Ell es qui al mon revela els homes justos;
 sols cal un dia per mostrá als perversos.

CORIFEU (*a Edip*)

Parla ben saviament, el qui judica
 sense calma serena, sovint s'erra.

EDIP

Qui de l'ombra s'ampara per trairme
 y promptament el cop mortal prepara,

si de mi promptament no reb el càstich,
realisa sos plans mentres reposo.

CREON

Donchs què vols, ¿desterrarme?

EDIP

lo que vull es ta mort!

No'l deste

CREON

Aquesta furia
poch es d'home seré; la rahò t falta.

EDIP

No pas per descobrir ta traidoria.

CREON

No soch traidor.

EDIP

Qué hi fa! sempre a mes or
sobiranes tothom deu doblegarse.

CREON

Mes no, si son injustes.

EDIP

¡Tebas! ¡Tebas!

CREON

També puch invocarte ¡Tebas!

CORIFEU

Del palau surt Jocasta, deteniuvos!
Ella podrà aplacâ aquesta discordia!

¡Princ

ESCENA III

ELS MATEIXOS, JOCASTA

JOCASTA

Desventurats! Quína funesta lluyta!
Veyeu a Tebas demanar clemencia

dels horrors que l'assolen, y vosaltres
disputeu vanament! Tu, Creon, torna
a ta casa, y tu, Edip, al palau entra.
No ajudeu al flagell que'ns aclapara.

CREON

Germana meva; a una gran pena injusta
m'ha condemnat el teu espós Edip:!
o he de morir o abandonar ma patria.

EDIP

Es cert, Jocasta; he descobert l'odiosa
conspiració que'n contra meu urdia.

CREON

Maledicció dels deus sobre mi caiga!
lluny de ma terra miserable mori!
si may tan sols hagués pensat trairte.

JOCASTA

Ell ho ha jurat, Edip; tu l'has de creure,
tant per respecte a mi com aquet poble.

CORIFEU

Jo t'ho suplico, rey: aplaca la violencia;
que't guihi al judicar, no més la rahó clara.

EDIP

¿Qué demaneu de ma reial clemencia?

CORIFEU

Creon no es un malvat,
qu'un jurament l'ampara:
perdona la sentència
crudel que li has dictat.

EDIP

Qui m'implora per ell, per mi demana
el desterro o la mort.

CORIFEU

No, princep, no, jo poso
per testimoni al sol, l'antorxa radiosa

que guía a cels y terra per vía lluminosa:
 si es tal mon pensament,
 que mori odiosament,
 abandonat dels deus y perseguit dels homs
 Mes quant a la ciutat flagella fam y pesta,
 l'alsarse entre vosaltres
 divisió funesta,
 es augmentar el dol a l'ànima plorosa.

EDIP

Donchs bé ¡que marxil y que la mort m'ab
 o llenseume vilment d'aquesta terra.
 M'han conmogut tos prechs, no ses parau
 sempre'l meu odi seguirà sos passos.

CREON

No'm perdones de grat; mes quan la ca
 torni a ton cor, te sabrà greu la ira
 qu'un moment t'ha cegat: l'ira mateixa
 es el torment d'aquell qu'al pit l'ampara.

EDIP

Deixam...

CREON

Sí marxo. Tu desconeixent
 m'avorrirás, mes no'l poble de Tebas,
 perque soch noble avuy com avans era.
*(Surt. Part del coro l'acompanya, com
 testant de la violència d'Edip).*

JOCASTA

En nom dels deus, Edip, si'm vols enc
 digam: ¿d'ont ve aquest odi que't devora

EDIP

Més a tu que a ningú el meu cor estin
 Sápigaho donchs: Creon, ab baixa astuc
 fa pesar sobre meu la mort de Laius.

JOCASTA

Es per certesa propia que ho afirma?

EDIP

de les revelacions d'un fals profeta
 al per afirmarho, qu'ell no gosa.

JOCASTA

Desprecia'l destí que l'home inventa;
 es de mortals l'endeviná'l pervindre.
 que vaig a narrarte ben clà ho prova.
 fa molt temps que a Laius uns oracles
 e no eren pas dictats del gran Apollus
 o dels seus ministres, van predirli
 mort a mans d'un fill que naixeria
 ell y de mi. Y es ben sabut que a Laius
 s lladres estrangers l'assassinaren
 un camí qu'en tres se destriava.
 a neixé'l fill; tot just passats tres dies
 l naixement, quan Laius, ab misteri,
 gantli els peus, a uns estrangers ordena
 e lluny d'aquesta terra l'abandonin.
 xís mon fill, malgrat el dir d'Apollus,
 son pare no ha mort ni'l vell rey Laius
 n fill desgraciàt ha sigut víctima.
 voites, donchs, també'ls oracles s'erren,
 e per desfer d'un déu la profecia
 ginyis a un altre déu no han de mancarli.

EDIP

Ab ton parlar ma inquietut augmentas.

JOCASTA

D'aquesta inquietut quína es la causa?

EDIP

No'm dius que'l lloch ont van matar a Laius
 ueya en un punt d'on tres camins n'eixien?

JOCASTA

Així ho creyém els habitants de Tebas.

EDIP

Y en quin pays va ferse'l crim?

JOCASTA

A Fócida,
per llá'l mateix indret ahont se junten
el dos camins de Delfos y de Daulis.

EDIP

Molts anys ne son passats desde aquell día?

JOCASTA

Poch temps després tu eres rey de Tebas.

EDIP

¡Qué disposes de mi, poderós Júpiter!

JOCASTA

Quins son aquets pensars qu'aixís t'esglayen?

EDIP

Guardat de preguntar, jo t'ho demano!...
Però, dígamho tot. . ¿cóm era Laius?

JOCASTA

Era alt, de ferm possat, la testa grisa,
s'assemblava a ne'l teu son ayre noble.

EDIP

¡Devall d'un raig de maldiccions terribles
incautamente he aixoplugat ma testa!

JOCASTA

Edip, espósl qué dius! tos mots m'espanten!

EDIP

Oh, cóm temo que massa certes siguen
les paraules del vell. Sols m'en cal una
per aplacar aquesta por que sento.
¡Si fos ab tu, Jocasta, tal paraula!...

JOCASTA

¡Quína inquietut me portes!... Mes pregunta.

EDIP

Laius feya'l camí sens reial pompa
o armat estol portava als flanchs del carro?

JOCASTA

tant sols un trompeter y quatre guardies
 príncep duya. ¿Prò qué tens? ¡Tremoles!

EDIP

tot se refà de nou devant ma vista!
 ¿la nova al palau del crim va durne?

JOCASTA

Un vell esclau que'n va salvar la vida.

EDIP

Y viu a Tebas?

JOCASTA

No; del trist viatge
 mes retornat, veyente al solis
 Laius al sepulcre, a mos peus prega,
 dolorit suplica que'l permeti
 ir ben lluny de la ciutat de Tebas,
 oblidarho tot; nostres remades
 pels camps pastura com volía;
 de la llealtat y la noblesa
 l'esclau mereixien millor paga.

EDIP

¿Podeu ferlo venir? Vuy esclarir-la
 la paorosa sort, que veig confosa
 dir de tes paraules.

JOCASTA

Vindrà prompte;
 es aquesta ànsia que'l teu pit rosega
 e la sápigas jo, en mon cor esplayat.

EDIP

¿Cóm refusarho, esposa? Quant mon ànima
 ga confosa en tempestat de duptes,
 t esperant la veritat que'm salvi,
 qui sino a ne tu'm confiaría?
 meu pare es Polybe de Corinte,
 la dórica Mérops va infantarme.
 ap dignitat més alta que la meva
 tot el regne! Mes la dolsa calma

no havia de torná a mon pit de príncep desde un gros fet que desvià ma vida. Era un festí reial; l'ubriaguesa guanyava als convidats, quant s'alsá un home: ¡Tu no ets fill de Polybe!—em diu.—Tot l'odi que'n mi va encendre aquell afront, a penes poguí amagar fins a la fi del día; mes sent a l'endemá, corro a queixarmen devant dels reys, mos pares. Aquell home fou castigat, y es va aplacar ma ira, prò l'ofensa restava al cor clavada. Llavors, secretament, me'n vaig a Delfos, mes la sagrada veu del déu Apollus, a mes preguntes sordes, me revela un espantós pervindre miserable: —Serás l'espós de qui't va dar la vida,— clama sinistrament;—els fills que neixin serán horror dels homes; el teu pare ha de morir entre tes mans furioses!... Al sentir aquets mots, lluny de Corinte, ab el cor ple d'esglay, guiat pels astres, vaig fugir vers un lloch ont el fatídich oracle no pogués jamay complirsel— Anava caminant... y al camí surto ont dius que morí Laius... ¡Oh Jocasta, vaig a obrirte'l meu cor! Escolta, esposa: Aixís que avanso per la triple ruta, veig que s'acosten un heraut y un carro y un home a dalt, d'alsada magestuosa, tal com has dit de Laius.—Jo avansava, quant tots dos rudament el pas me priven; el guador del carro me'l disputa. Llavors, jo, boig d'ira, vaig llensarme sobre aquell home; cau ferit y passo. Mes al mateix instant, sobre ma testa, el vell rebat son fuet guarnit de ferro. ¡Ben cara va pagar sa violencia l'infortunat viatger!... Vaig escometrel ab el bordó feixuch que a la má duya, y ell y'ls companys sota mos cops moríen.— Si donchs es cert qu'aquell era'l rey Laius,

sota del cel no hi ha mortal que iguali
 sa desgracia infinida ab ma desgracia!
 ¡Soch avorrit dels deus! ¡Oh fills de Tebas!
 ¡Oh estrangers! ¡No'm pot parlar cap home,
 ni acostarsem tant sols! ¡Heu de llensarlo
 de casa vostra al malait qu'infama!
 Mon terrible anatema ha de complirse
 contra de mi mateix.—¡He mort a Laius
 y profano son llit! ¿No soch un monstre
 impur y abominable? Donchs que mori
 lluny de ma terra en mitg de gent estranya,
 o altrement esposaré ma mare
 y mataré el meu pare!... Una funesta
 divinitat va perseguint mos passos!
 ¡Oh santa magestat dels deus! ¡Que'l día
 qu'ha de aclarir l'incest y'l parricidi
 no despunti per mi!... ¡Primê arrenqueume
 de la rassa mortal ans que tacarme
 ab l'oprobri dels crims que m'amenassen!

CORIFEU

Ens glassa'l cor ta narració espantosa;
 mes espera confiat que'l pastor vinga
 y esvaheixi tos duptes.

EDIP

Sols me resta
 una esperansa en aqueix pastor fundada.

JOCASTA

¿Et pot tornar la calma sa presencia?

EDIP

Si ab ton parlar s'avenen ses paraules,
 y si tal com m'has dit, ell altra volta
 confirma que'l rey Laius va ser víctima,
 no d'un vianant sol, sino d'uns lladres,
 s'asserena mon cor de foscas duptes.
 D'altra manera, si va sé un sol home,
 ben clarament jo soch el regicida.

JOCASTA

Aixís ho va narrar, y desmentirho
 ara no ha de poder, que no a mi sola
 sino devant de Tebas va contarho.
 Mes ni qu'avuy la relació primera
 gosés a trasmudar, res provaria
 que s'haguessin complert els vells oracles,
 donchs no ha mort Laius com va predi Apollus
 a mans del fill, que tristament moria
 mon fill desgraciat primer qu'el pare.—
 Llensa, donchs, mon espós tristos pressagis,
 qu'al sol parlar del vell pastor qu'esperes,
 se fondrán vanament. Vina ab l'esposa,
 qu'amorosa desitja el que desitjes;
 vina al palau; y enviaré emissaris
 a cercarne l'antich esclau de Laius.

(Edip y Jocasta entren al palau).

CHOR

ESTROFA 1.ª (*)

Per les sagrades lleys inescrutables,
 guardaré sempre reverencia pia;
 del Olimp engendrades,
 a la rasa mortal marquen la vía
 de sos fets en la terra.
 Sa excelsitut y sa justícia
 eternament han de lluí esplendentes,
 qu'un déu, desde l'empireu celestial,
 poderós y immortal,
 per la puresa de sa gloria vetlla.
 Al imprudent que estén la má profana
 vers les divines coses
 y vanitós pels llochs sagrats avansa,
 pretenint assolir dels deus la gloria,
 qu'un destí miserable
 l'abati desde'l cim de sa insolencia
 fins el pregón abim d'una exacrable
 criminal existencia

ESTRUCFA 2.^a

¡Oh Júpiter potent! Si al orgullós exaltes
 per compte de punir, ¿quí ta creencia
 guardarà en el seu cor immaculada?
 Del oracle Apollini
 ¡oh Febus radiant! ¿la veu sagrada
 quí ab santa fé may més consultaria,
 si ara no's mostra clara
 la veritat de l'antiga profecia
 donada a Laius?
 Oblidats restarien
 els temples aixecats a vostra gloria:
 mes homenatge als deus no rendiria l'home.

ESCENA V

JOCASTA *surt del palau, acompanyada de seguidors portant corones y perfums*

JOCASTA *(als vells de Tebas)*

Prínceps de la ciutat; nobles de Tebas.
 an els déus immortals que tot ho poden,
 aquestes flors y encens vinch a oferirlos,
 y a suplicar que en aquet pas inclinia
 la savia voluntat en favor nostre.
 Feres temenses s'alsen agitades
 del fons del cor del nostre rey Edip!
 Ell que valent y plè de seny, hauria
 de judicar el nou pel vell oracle,
 poruch s'entrega a sos extranys desvaris,
 y ses crudels engunies així aumenta.
 ¡Ni paraules ni prechs saben calmarlo!
 Per xò a ton temple, n'he vingut Apollus
 a donarte mos vots y mes garlandes,
 perque destríis la feixuga boira
 que pesa sobre Edip, ans que la pena
 de vèurel navegar, captiu del dupte
 com un pilot errant en mar extranya,
 d'un cop la vida a tots ens arreballi!
(S'agenolla en els graons del temple).

ESCENA V

Els mateixos, un MISSATGER de Corinte

MISSATGER

No'm diríau tebens quina es la casa
de vostre rey? En son palau no hi fora?

CORIFEU

Aquesta es.

(Pel palau).

El rey es dins. La reyna
an aquí tens.

(Mostrantli a Jocasta)

Parlali.

MISSATGER *(acostantse a Jocasta)*

El destí vulgui
que sempre ab tu y els teus la ditxa siga.

JOCASTA

Igualment bondadós ab tu se't mostri.
Més diguem, extranger, perque al rey cerques?

MISSATGER

Per ell y per son poble, noves bones porto.

JOCASTA

D'ont vents?

MISSATGER

Vinch de Corinte, reyna.

JOCASTA

¿Y les noves?...

MISSATGER

Ditxoses son; més temo
que dol han de portarte.

JOCASTA

Com pot esser
que pena duguin sent ditxoses? Parla.

MISSATGER

Sàpigues, reyna, que la gent de l'Istme
a ton reial espòs vol en el soli.

JOCASTA

¿Y ton rey, donchs?

MISSATGER

La freda tomba'l guarda!

JOCASTA

Déus immortals, qu'has dit! Es mort Polybe?

MISSATGER

Besim la mort, si falsament mon llavi
t'ha parlat are!

JOCASTA (*a una seguidora*)

Ves; prompe el rey sàpiga
la trista nova. — ¿Què s'han fet, oracles
les vostres profecies? — La pairal casa
Edip va abandonar, fugint del negre
abim del parricidi! Mort Polybe
y no es Edip qui li ha tallat la vida!

ESCENA VI

Els mateixos y EDIP

EDIP

Jocasta, esposa meva, ta serventa
l'avís me porta de que tu'm demanes.

JOCASTA (*mostrantli'l missatger*)

Lo que't digui aquest home ab pausa escolta
y el valer de l'oracle després mida.

EDIP

¿Qui es y que vol dirme?

JOCASTA

Es de Corinte.
Diu que ha finat qui't va donar la vida.

EDIP

¡Oh! ¡Què has dit extranger! ¿Es mort mon
[pare?

MISSATGER

Massa cert es lo que t'ha dit ta esposa.

EDIP

¿Com ha sigut? Potsé una ma traidora...
o quietament la tomba n'ha fet presa?

MISSATGER

¡Ben facil es el vènce a la vellesa!
Sa tasca era finida.

EDIP

Qui desde are
crèurer podrà, del vell altar de Delfos
y les divines aus les profecies?
Jo devía, segons varen predirme,
matar al pare meu, com fill sens ànima!
De ton dia suprem t'ha arribat l'hora,
y ¡pare! ignoscent jo resto a Tebas,
nobles encar les mans. nétes de culpa!
si ma ingratitut en fos la causa
del fort penar que li ha llevat la vida?.. —
Émprò, entant, al devallà a la fosca
del que pare va serme, l'ombra augusta,
ab ella se n'ha endut el fals oracle.

JOCASTA

Llensa, donchs, de ton cor vanes temenses.

EDIP

¡Oh no, que encara em resta el matern tàlam!

JOCASTA

¿De que serveix el temer, si en la terra,
res hi ha de cert, ni res d'eterna dura?
Més savi és qui al atzar sap viure.
No't torbi l'esperit l'incestuós tracte
que't va predir Apollus. Espantosos
somnis de criminals amors a voltes

la calma treuhen al dormir dels homes.
Més, per aquells qu'ardidament menyspreuhen
el moll esllanguiment y la por vana,
clara la vida els és, lliure de penes.

EDIP

Si ella no visqués, fàcil me fora
arrebassar del pit el corch del dupte.

JOCASTA

¡Polybe ha mort! Serena, donchs, ton ànima

EDIP

Vivint ella en va cerco'l lograrho.

MISSATGER

¿Quína es la dòna que tal por t'inspirà?
¿Son nom, quín es?

EDIP

Mérops, que viu encare.

MISSATGER

Per què la tems? Els teus rezels d'ont venen?

EDIP

D'un oracle dels déus.

MISSATGER

Puch jo saberlo?

EDIP

Un jorn Apollus ab sagrat coratje,
va dir qu'espòs de Mérops jo'n seria
després que'l cor patern partís mon glavi.
Lluny de Corinte vaig fugir llavores,
y encare en ma disort ditxós vaig créurem,
per més que tant dols sigui veure'ls pares!

MISSATGER

¿Cap altre causa a ton exil t'obliga?

EDIP

Sols aquestes: l'incest y'l parricidi.

MISSATGER

D'aquestes pors que dius, jo puch lliurarten.
Sols l'afany de servirte aquí m'enmena.

EDIP

Ab ma gratitut desde are compta.

MISSATGER

Per guanyarla he vingut. Tant sols te prego
que si a Corinte tornessis algun día...

EDIP

Ni Mérops ni son fill veuràn a l'hora
pondres el sol en la mateixa serral...

MISSATGER

Quín engany es el teu!

EDIP

Per què? Explicat.

MISSATGER

Era ben fluix el llas de tu a Polybe.

EDIP

Era mon pare!

MISSATGER

Lo mateix podria
dir jo.

EDIP

Tu no m'ets res, pro ell va dar-me
el ser!

MISSATGER

Ni ell ni jo, en ta naixensa
ni un brí de voluntat varem posarhi.

EDIP

Donchs porque'l nom de fill a mi'm donava?

MISSATGER

De mí't va rebrer un día.

EDIP

¡Per un pobre
bord, pogué esmersar tant gran tendresa?

MISSATGER

No tenia cap fill, y tu endolcíes
el viure seu.

EDIP

¿Com a tes mans vaig raure?
Vas comprarme, potser?

MISSATGER

Vareig trobarte
pels espadats del Citeron plè d'ombres.

EDIP

¿Que't guiava per llochets tant solitaris?

MISSATGER

Hi guardava remats. Fresca pastura
hi neix ab abundó.

EDIP

¿Donchs, miserable
pastor erets llavores?

MISSATGER

Més, la vida
em dèus. Jo'n l'hora aquella vareig rompre
els lligams que tos peus injuriaven.

EDIP

¡Quín passat més punyent en mí despertes!
¡Quanta vergonya entela mon origen!

MISSATGER

Per xò, després, Edip, ton nom va esser.

EDIP

¿Era del pare aquet terrible càstich,
o be me matern enginy tant crudel trassa?

MISSATGER

Qui primer va trobarte podrà dirtho.

EDIP

Aquest no vas ser tu?

MISSATGER

No.

EDIP

Donchs, quí era?

MISSATGER

Un vell pastor esclau del fill de Làbducus,
senyor d'aquest país.

EDIP

¿Y es viu encare?

Ont es?

MISSATGER

Algú del poble pot saberho

EDIP

¿Hi ha algú, entre vosaltres, gent de Tebas
que sàpiga qui es? El camp habita
o viu a la ciutat? Que s'aclareixi
prompte!

CORIFEU

Aquest pastor que dius, jo'm penso
qu'es el que prompte ha d'arrivà. Jocasta
millor t'ho podrà dir. Pregunta an ella.

EDIP (*a Jocasta y mostrandli el missatger*)

El vell pastor que diu, y el que jo cerco
son un mateix?

JOCASTA (*ab inquietut*)

Mes jo..., com vols que ho sàpiga?
No t'inquieti tant duptós llenguatge.

EDIP

Are que'l rastre tinch de ma naixensa
vols que, cobart, a mitg camí m'aturi?

JOCASTA

No cerquis més si vols gosar del viure.
¡Massa torments sofreix mon cor de dònal

EDIP

¡Encar que fill de fills d'esclaus jo siga
el noble front pots aixecar serena.
No cau pas sobre teu, mon fosch orígen!

JOCASTA

¡Edip! ¡Edip! Jo t'ho suplico, escolta,
no desfassis les ombres del misteri!

EDIP

Es en va que demanis. Vuy saberho.;

JOCASTA

Pels déus, Edip, que mon consell es savil

EDIP

Si'l millor fos, de res me serviría!

JOCASTA

¡Oh, desdixat! Jamay puguis conèixer
ton destí!

EDIP

Que vinga aquest pastor; prompte.
(*Mostrant a Jocasta*)

Deixeu que s'envaneixi ab sa nissaga!

JOCASTA (*ab emoció*)

¡Desdixat, desdixat! Com m'es possible
no anomenarte així? Mos llavis
per may més altre nom sobràn donarte!

(*Se'n va*).

ESCENA VI

Els mateixos, fora JOCASTA

CORIFEU

¡Ab quant dolor se ne's anat la reyna!
Mon cor tem que després d'aquet silenci
la malhauransa ha d'esclatá ab més forsa.

EDIP

¡No'm doll! ¡Qu'esclati! Mon cor sap resistirla.
 Mon vil principi fa enrogir ses galtes.
 Emprò per 'baix que siga no'l rebutjo!
 De marastre va ferme la fortuna,
 y mos germans els dies,
 d'un miserable infant, n'han tret un home!
 Si humils foren les mans que van peixarme,
 ningú pot ferles nobles, ni impedir-me
 de fitorá'l passat de ma existencia!

*(Mentres Edip s'abandona a sos pensaments,
 un chor de joves tebanes, com per dissipar la me-
 langia del rey, s'acosta, y acompanyanse ab les
 arpes, recita las estrofas que segueixen).*

ESTROFA I.^aI.^a jove tebana

Si mon esperit, ben clar sap veure
 en lo que'l temps
 ha de portarnos;
 demano als deus
 vulguen fiarnos
 la certesa del goig
 qu'esperansém.

Quant demà al ferse nit, la lluna plena
 per dalt la blava pau, bella y serena,
 sortirà cándida,
 cándidament il·luminant la plana,
 el bosch misteriós y la mar blana.

¡Oh Citerón!

Per mercés darte,
 per adorarte,
 perque n'ets pare
 del qu'ho es nostre,
 del noble Edip.
 sobre ton front

sentirás victorioses nostres plantes
 y estremiràn tos cimails nostres complantes.

¡Oh Citeron!

ESTROFA 2.^a2.^a *jove tebana*

¿Quín deu t'ha donat vida, noble infant?...

¿Una filla del cel, arrebatada
per Pan enamorat, o en la calmosa ubaga
sorpresa per Apollus triomfant?

— Plaüen als deus les recatades ombres,
per ont pasturen les suaus ovelles,
y en quines aygues ab descuit les ninfes
sa joventut aplaquen.

— ¿Potser Mercuri, el pastor d'Arcadia
o el joyós Baccus
en la falda frescal de la montanya
antigament va rebret d'una ninfa, reyna
de les florides cimes que l'Hipocrene rega?
¿Ben sovint Baccus persegueix les ninfes
en l'espesor ombrívola dels boscos!

EDIP (*mirant al lluny*)

Mira: un home cap aquí s'acosta.
Si'l cor no'm ment aquet es el qu'espero.
El de Corinte y ell sembla que siguen
d'una mateixa edat. Ve ab gent de Tebas.
Digam, ¿es ell?

CORIFEU

Sí, rey. Are'l recordo.
Era un dels més fidels esclaus de Laius.

ESCENA VII

Els mateixos y l'antich esclau de Laius

EDIP (*al misatger*)

Ciudadá de Corinte, ¿aquet es l'home
de qui em parlaves?

MISSATGER

Sí, aquet.

EDIP (*al esclau*)

Donchs vina,
y que cada mot meu ben fort se't gravi.
Digues: ¿a Laius tu servíes?

ESCLAU

Sí. Era
esclau seu; no per l'or, sino qu'havía
nascut en son palau.

EDIP

¿Y quín ofici
varen darthi?

ESCLAU

El de pastor, nostramo.
Ab els remats corria les montanyes.

EDIP

Y ¿quins eren els llochs que més t'esqueyen?

ESCLAU

Del Citerón les fresques rodalies.

EDIP (*mostrantli el missatjer*)

¿Aquet home jamay no vares veurhi?

ESCLAU (*ab espant*)

¿Quí voleu dir, senyor?...

EDIP

Aquet; depresa.

ESCLAU

Els anys roseguen la memoria...
Jo, nostramo, no ho sé...

MISSATGER (*al rey*)

No te'n estranyis.
Ben poch esforços caldrá per recordarli.
—Desde qu'Arctur en l'horitzó apunta
fins que n'era arribada primavera,
jo ab mes remats y ell ab els seus corriem
pel Citerón y les vehines comes,

fins que l'hivern ens treya de les prades.
Llavors ens despedíem. A les pletes
reials ell duya sos moltóns salvatges
y jo portava els meus a ma establia.

(Al esclau).

¿Es cert aixó que he dit o be menteixo?

ESCLAU

Es cert. Prò es tan lluny això que contes.

MISSATGER

¿No't recordes que tu un infant vas dar-me
qu'havía de cuidar com a fill propi?

ESCLAU

¿Què vols dir? Que...

MISSATGER

L'infant qu'al despedirnos
vas posarme a les mans, es aquet: mira.

(Mostrant a Edip).

ESCLAU

¡Boig maleit! ¡L'infern et colguil! Calla.

EDIP

Pastor, no l'amenassis. Més gros cástich
mereixes per ta boca miserable.

ESCLAU

¿En qué hi mancat, oh rey, a ta noblesa?

EDIP

Sobre lo del infant vuy que responguis.

ESCLAU

No sap pas lo que diu. Senyor, deixeu-lo.

EDIP

Tu parlarás, si no de grat per forsa.

ESCLAU

¡Tingues pietat d'aquesta pobre vidal

EDIP
 ¡Llígueulo!

ESCLAU
 Rey, ¿per qué tanta duresa?

EDIP
 ¿Tu vas donar l'infant a n'aquet home?

ESCLAU
 Sí, jo vaig ser. Mes tant de bó qu'al ferho
 la mort m'hagués llensat al seu imperil

EDIP
 Ben segura la tens si ara menteixes.

ESCLAU
 Si dich lo cert, mes certament m'hi acosto.

EDIP
 Pensa que res has de guanyá ab l'astucia.

ESCLAU
 Sigues clement, senyor. Sí, jo vaig serne
 qui va donar l'infant.

EDIP
 Ont vas trobarlo?
 Era fill teu o algun estrany va dàrtel?

ESCLAU
 No era pas meu. Jo'l vaig rebre...

EDIP
 No't paris.
 ¿De quí? Parla. Ahont? en quina terra?

ESCLAU
 Matam si vols; més... no'm preguntis.

EDIP
 Si m' obligues de nou a interrogarte
 d'un cop desfaig en pols ta vil miseria!

ESCLAU
 L'infant va neixer en el palau de Laius.

EDIP

¿Esclau o noble?

ESCLAU

¡Déus! el cor se m'obre!
 ¡L'horror més gran es el que'm resta a dirte!

EDIP

Y a mi escoltarlo! Prò no hi fa res: escolto.

ESCLAU

Deyen que'l rey mateix la sang va darli.
 Més la reyna ho sap tot, Qu'ho digui ella.

EDIP

Aixís donchs, es la reyna qui va dartel?

ESCLAU

Sí, ella.

EDIP

¿Ab quin intent?

ESCLAU

Perque'l fes perdre.

EDIP

¡Això una mare!

ESCLAU

Es que son cor temía
 la predicció d'un espantós oracle.

EDIP

¿Més que deya?

ESCLAU

Que'l noble infant ne fora
 l'assassí del seu pare.

EDIP (*mostrant al missatger*)

¿Com sabentho
 vas darlo an aquest home?

ESCLAU

Vaig donarli,
 creyentme que'l duría a llunyes terres.

Més ell per sa dissort el va fer viure,
perque si es cert que'ts tu el fill de Laius
desgracia no hi ha al món qu'aquesta iguali!

EDIP

¡Tot s'ha complert! Inceste y parricidi!
¡Tot ha arribat al fí! ¡Ulls meus, obriuvos
qu'avuy es l'últim jorn qu'Edip contempla
la gloria d'aquet cel que'ns ilumina!

(*Entra al palau.*)

CHOR

DÒNES Y VELLS TEBANS

ESTROFA 1.ª (*)

Què es vostra existencia, oh rassa dels mortals
del dolò esclava?

Tant sols buydor de somnis y teixit enganyós
de vagues ombres!

L'home que's creu fer certa sa esperansa
ben lluny se troba de la ditxa plena,
que al tocarla ab les mans. fuig impalpable
com un fantasma.

¡Edip desventurat d'això es exemple!

ESTROFA 2.ª (*)

Triomfador de l'èsfinx, aquell monstre
de cant sinistre en la farrenya serra
ab esforços sobre humà va arribâ a vence
son enemich terrible.

Y en nostra desventura
davant la mort segura
son noble cor va alsarse com muralla.
— Sobre Tebas, després de tal victoria,
ell ha reynat envolcallat de gloria!

ESTROFA 3.ª (*)

Despiatat el destí el llensa are
del cim radiant de sa esplendent grandesa.

— Terrible es, ser engolit de sopte
 per l'ona tèrbola
 qu'arrastra al negre abim de la malesa.
 — Edip, ilustre Edip, ob testa augusta!
 com en platja fatal a ta llar vella
 inclement el destí fer et retorna.
 Desventurat! com per tant temps la casa
 ont vares neixer
 tant d'horror ha mirat sens aclofarse?

ESTROFA 4.^a

El temps, jutge infalible
 a quín ull res escapa,
 inflexible, ta grossa culpa ens mostra;
 y l'Himeneu sacrílech, impossible,
 de la mare ab el fill, qu'als déus espanta,
 implacable, sens pietat revela!
 ¡Oh trist hereu de Laius
 Quín grat ne sentiria
 si may no t'hagués vist sobre la terra!
 Dolorosos sospirar puja a mos llavis.
 ¡Oh senyor! ¡oh rey! ¡oh mestre!
 per tu va serenarse mon ànima errabonda
 y la fadiga de mos ulls vas tornà en calma!

TELÓ

ACTE TERCER

ESCENA PRIMERA

EL CHOR, UN MISSATGER DEL PALAU

MISSATGER

¡Nobles tebans! Calamitats semblantes
may haurán arribat al esment vostre!
¡Cóm vostre cor se conmourá al sentirles,
si aymeu encara el vell casal de Cádms!
Ni les aygues del Phase y del Danubi
tant horribles pecats esborraríen!...
Tebans: d'aquet palau abominable
avuy altres pecats se farán públichs,
encara més crudels sent voluntaris.

CORIFEU

Be prou que'n coneixem de males noves.
¿Altres de més horribles vens a dirnos?

MISSATGER

Dugues paraules sols: ¡morta es Jocasta!

CORIFEU

¡Infortunada!... ¿Y cóm?

MISSATGER

Ella mateixa
s'ha donat mort. Gran sort pera vosaltres
no ser del infortuni testimoni!...
Mes fins allá ont m'arrivi la memoria
dech contarvos la fi de vostra reyna.
Presca d'exaltació, y en son desvari,
arrrencantse a grapats la cabellera,
a la cambra nupcial aná a tancarse.

Evoca a Laius, son marit. Recorda
 el fruit abominable d'Himeneus,
 el fill que va tacarse ab sanch paterna
 y qui engendrà nisaga incestuosa,
 y maleheix el llit ont va tenirne
 d'un espós, un espós y fills d'Edipus.
 No sé cóm arrivá sa hora darrera,
 perque Edipus entrá. Pres de follia
 anava pel palau y jo, seguintlo,
 la mort no poguí veurer de Jocasta.
 Ell anava y venia; esgarrifosos
 eren sos crits; a tots escometia
 un arma demanant, y'l lloch ont era
 la mare esposa de son fill. Tal volta
 algún déu va guiarlo, no nosaltres;
 corpresos, no gosave n dir paraula;
 mes ell la cambra va trovar al últim...
 Llensa un gran crit, y la feixuga porta
 arrencant de son lloch ab terratremol ..
 ¡La corda estreta al coll, sospés a l ayre,
 veu brandar el cadavre de Jocasta!...
 ¡Quín udolar de bestia moribonda!...
 Deslliga'l llas... y'l cos s'esmuny a terra!
 ¡Pahorós espectacle! Arrenca Edipus
 l'agulla d'or del manto de Jocasta,
 y en sos uils aixecantne les parpelles,
 un cop y un altre cop l'agulla entonsa
 implacable! ¡May més—crida—han de veure
 mon dolor ni mos crims! En la foscuria
 may més veurán aquells que tan cars m'eren
 y are'm causen horror!—Y una altre volta
 torna a ferir sos ulls. La sanch rellisca,
 no gota a gota, lentament, més negra,
 com pluja o com desfeta torrentada.
 ¡Una onada de sanch!—La sort antiga
 ha abandonat als descendents de Cadmus.
 Ara tot son dolors, crims y vergonyes.
 ¡Tots els mals son caiguts sobre una testa!

CHOR

¿Y ara que fa l'infortunat Edipus?

MISSATGER

Crida que del palau s'obrin les portes
y's mostri als ulls de tots el parricida.

Flastomíes diu que repetir no goso,
y vol sofrí el desterro, y ses paraules
tornen sobre sa testa una altre volta.

Mes necessita encara qui'l sostingui
no poguent suportá'l pes de ses culpes.

Aviat judicarás. Les portes s'obren,
y veurás espectacle tan horrible
que fins a un enemich eterniría.

(Edip, cego, la cara sagnanta, apareix sobre els graons del portich).

CHOR

¡Infortuni crudel, més que cap altre!
¡Malhaurat! ¡Un deliri te domina!
¿Quín deu ha omplert de mals la vida teva?
... ¡Jo voldría mirarte, enrahonarte,
mes ni't puch esguardá d'horror que'm dones!

ESCENA II

*Els mateixos y EDIP. qui ab els brassos estesos
tintineja seguint les muralles*

EDIP

¡Malhaurat! ¿Ont me trovo?
El meu pas s'esgarría en la tenebra.
Fuig llastimosament ma veu al lluny.
¿Ont soch, Deus implacables?...
¿A quín abim la vostra furia'm lлена?

CORIFEU

En un abim de mals, lóbrech y trist.

EDIP

¡Fosc impenetrable!
¡Núvol pesant, inmens!... Nit sense límits.

¡Nit profunda!—Dos mals me persegueixen:
la dolor del present
y'l passat dolorós qu'ab mi camina!

CORIFEU

Sí; aquet doble farcell es sobre teu.

EDIP

¡Oh amich! Per mi ets encara
un fidel servidor que m'aconorta.
Al cego malhaurat qui tintineja
guies piadosament.
¡Ta veu he conegut, y no somío!

CORIFEU

¿De tos ulls que n'has fet? ¿Quín deu t'inspira?

EDIP

Amichs meus: Es Apollus,
en son odi crudel, qui vol ma pérdua;
mes tan sols el meu puny m'ha colpejat.
La llum... ¿per què voleria
si res puch esguardar que'm sia amable?

CORIFEU

Per desgracia es vritat tot lo que dius.

EDIP

¡Mòri aquell que, en els boscos,
va deslliurar mos peus d'estreta corda
y ab funesta pietat me doná vida!
¡Oh crudel benefici,
qu'ha omplert la meva vida de dolors!

CORIFEU

També'm sab greu aquesta sort funesta.

EDIP

¿Qué hauría pogut veure
que amarch no'm fos?... ¿Una paraula bona
de qui esperar-la? ¿A qui estimar encara?
De la terra nadiua
llenseu, amichs, al criminal odiós,
l'impur, abominable als deus y als homes.

CORIFEU

Voldria may haverte conegut.

EDIP

¡Oh Deus! Dels mals pitjors
ni un sol, ni un sol heu estalviat a Edipus.

CORIFEU

Massa crudel t'has imposat el cástich!
Més que l'ombra eternal val el sepulcre.

EDIP

Jo devia donarmel y no escolto
reny ni consell.—A la mansió del Tártar,
com podria esguardar sense temensa,
les ombres de mon pare y d'una mare,
víctimes innocentes de delictes
pels quins l'escanyament fora poch cástich!
¡Y els nins, els infants meus que tant estimo,
gosiarien mos ulls tornar a veure?
¡Cóm mirar la ciutat, temples y torres
si jo mateix, quant gloriós regnava,
vos he manat que'l assessí llensessiu?
¡Gosaria mirarvos a vosaltres,
de ma vergonya sentne testimonis?...
¡Nol... Y si pogués als sons que reb ma orella
tancar la vía, sort ensemps que cego
issolat de tothom me'n aniria
arrosegant mon pas en la tenebra
y en el silenci etern; perque aconsola
el sentiment de la desgracia perdre...
¡Oh Citerón! ¡Per què vas acullirme
sense al mateix instant la mort donarme,
per què?... ¡May el secret de ma naixensa
hauria pogut dir!... ¡Polib! ¡Corintus!
¡Y tú, palau antich que jo prenía
pel palau de mon pare! ¡Protegiáu
flagell inmond, baix apariencia bella!
¡Culpable soch, culpable ma missaga!...
... Un camí que's fa tres, voltat de boscos,
ab sanch d'un pare va tacarse un dia...
¡Y era son fill, Edip, el qui va occir-lo!...

Després... ¡encara més horribles crims!
 ¡Himeia, Himeia! ¡M'has fet neixer
 y d'una mare m'has llensat als brassos!
 ¡Pares! ¡Germans! ¡Monstruositat! ¡Ja es massa!
 ¡Tantes vergonyes amagarse deuhen!...
 ¡En nom dels deus, en lloch ben solitari
 amagueume, mateume!... ¡En l'Occèa
 rodi mon cos esquarterat! S'enfonsi
 en el profund abim! ¡Veníul... ¡Toqueume!...
 ¡No tingueu por! ¡Mos mals no s'encomanent!

CORIFEU

Ara Creon s'acosta. Pots parlarli.
 Potser tindrà remey per tos dolors.
 Ell sol, d'ara en avant governa Tebas.

ESCENA III

Els mateixos y CREON

EDIP

¡Creon! ¿Quínes paraules puch jo dirli?
 ¿Tinch ni el dret d'esperar, després d'haverlo
 tractat ab injusticia y crudeltat?

CREON

Com crudel enemich, no vinch, Edipus,
 a retreuret els torts ni a fer riota
 del estat miserable en que has caygut.
 Més vosaltres, tebans, si els fills dels homes.
 no respecteu, al menys sentíu respecte
 pel sol que, poderós, tot ho il·lumina;
 y no exposeu a la sagrada flama
 l'objecte miserable, qu'aborreixen
 la terra, l'ayre, el cel, la llum del día!
 Reconduiulo al palau; qu'allí s'amagui;
 els murs tant sols, ab ánima piadosa
 de sos mals poden serne testimonis.

EDIP

Si misericordiòs, Creon, arribas
fins a mi ¡tant caygut! pels deus escoltam.

CREON

¿Què vols de mi? ¿Quína mercé puch fer-te?

EDIP

Que'm desterris a lloch ben solitari,
ont no arribi l parlar de cap més home.

CREON

Si dupto encara es perque vull coneixer
la voluntat dels deus.

EDIP

Ho ha dit l'oracle:
ha de sofrir desterro l'assessí.

CREON

Potser si'l consultessim altre volta?

EDIP

Cert no s'ho val per un mortal com jo.

CREON

L'oracle certament en tu's confirma.

EDIP

Jo no puch res manarte. Te demano
qu'ab mà piadosa donguis sepultura
an aquella qu'encara'l palau guarda.
Honres li dèus; la seva sang es teva.
Més la ciutat hont governà'l vell Cadmus
no dèu vèurem may més. Dèixam que vagi
lluny. Cap a les montanyes. De les roques
de Citeron sigui hoste. Allí mos pares
van disposar ma tomba quan vaig neixer;
allí tinch de morir. Sols fou salvada
la vida meva perque'm persseguissin
els grans dolors. Allí tinch de morir.
¡De mos destins la voluntat sia fetal!
Dels fills que tinch, Creon, no has de cuidarte;
son homes y son forts; res necessiten.

Les meves filles... Jo les recomano
a ta noble amistat, que'n son ben dignes.
De ma bona fortuna ne tenien
la part millor; s'asseyen a ma taula...
Protegeixles, Creon!... Y ara permètem
qu'un altre cop les tinga entre els meus brassos.
Dèixam que plor em junts, generós príncep!
Fes honor a ta rassa. Concedeixm'ho!
Potser podent tocarles creuré vèureles!...

*(A una senyal de Creon, les dues filles d'Edip
son portades per una dòna de palau).*

¡Grans Déus! No sento aprop lo que tant aymo?
No son les meves filles? Creon tal volta
les porta a mon costat piadosament?
¡Si es veritat, com es la ilusió dolsa!

CREON

Fàcilment, tont desitg endevinava,
Edip, y'l dolorós plaher te dono.

EDIP

¡Vulga la sort, per mi tant implacable
sadollarte de dons, generós príncep!...
Filles meves, veniu; aquí us espero;
veniu qu'us vull estrènye entre mos brassos
¡Toqueu aquesta ma, germana vostre,
qu'ombra eternal posà en els ulls d'un pare!..
...S'omplen de plors mos ulls, per sempre cegos
quan penso en els llarchs dies de tristesa
que vos queden a viure, al mitg dels homes.
¿A quins jochs solemnials, a quina lloch públich
gosareu assistir? a quina festa
sense esclatar en plor, avergonyides
la joya no fruint de l'espectacle?
Y quan s'acosti'l temps de l'himeneu
¿quí serà ardit pera acceptar l'oprobí?
Pobretes ¿Quí voldrà durvos al tàlem?
Ningú voldrà portar a casa seva
les filles de naixensa incestuosa.
Arreu hont anireu faràn'escarni

de vosaltres! La vostra joventut
trista s'enllanguirà sense himeneu!
Oh fill de Menaceal! Tu sols restes
avuy per protegirles. Un sudari
mateix me lligui ab la que fou sa mare.
No permetis Creon que en la indigencia
vagin pel món, arrossegant llurs cossos.
No sia com el meu son mal horrible.
Sies per elles compassiu. Son dèbils.
¿Quí si no les sostens vindrà en sa ajuda?
No m'ho neguis, Y en prova, la mà donem
. . ¡Quàntes coses encara vos diria
si poguessiu entendre més paraules!
Sigueu ditxoses, si podeu; jo plori.
¡Pregueu als déus que el pare aviat sia mort!

CREON

Prou llàgrimes, Edip. Al palau torna.

EDIP (*gairebé amenassador*)

Cedeixo... de mal grat.

CREON

Tot té son hora.

EDIP

Primé una condició y t'obeeixo.

CREON

Quína es?

EDIP

Llènsam ben lluny del teu reyalme.

CREON

Els déus diràn

EDIP

Els deus volen ma pérdua.

CREON

Donchs ré impideix que'l teu desitg se fassi.

EDIP

Es cert?

CREON

No tinch costum de dir mentida.

EDIP

Donchs bè; treume d'aquí.

CREON

Més abans deixa
Edip les teves filles.

EDIP

¡Tho demano!

Dèixam lo que tant aymol...
Encara nol...

CREON

T'aconsello no vulguis retenirles.
Tes victories t'han dut a la desgracia.

*(Edip prova, encara, de retenir ses filles. Se'l
separa, y, sostingut per un esclau, y apoyat
en un bastó, s'allunya lentament).*

CORIFEU

¡Mireu, tebens, aquell qui anomenaven
Edip, el sabi, el poderós! Aquell,
més qu'home. qui els misteris descobria
dels intrincats enigmes de la Esfinx!
¡Miréulo, miserable! — Fins el terme
del viure, a ningú pot envajarse.
Els cops darrers amaga la fortuna.
¡Ningú, avans de la mort, ditxós pot dirse!

NOTES

Uns quants entusiastes escriptors joves tradui-
ren aquesta obra cedint als prechs del director del
Teatre Intim, don Adrià Gual. Heusaquí com fou
repartida la tasca:

PRIMER ACTE

Primera meitat *X. Viura.*

Segona id. *E. d'Ors.*

SEGON ACTE

Primera meitat *J. Pahissa.*

Segona id. *C. Capdevila.*

TERCER ACTE *Josep Ors.*

Els asterischs que acompanyen algunes estrofes,
indiquen que no varen ser dites en la representació.

BIBLIOTECA "DE TOTS COLORS"

	<u>Pessetes</u>
<i>La llàntia del odi</i> , tragedia en quatre actes, per Gabriele d'Annunzio.	2
<i>La fortuna boja</i> , comedia en quatre actes, per Joseph Morató.	2
<i>Papà ministre</i> , drama en tres actes, per Gerolamo Rovetta.	2
<i>¡Por!</i> comedia en un acte, per Felix Duquesnel. (agotada)	50
<i>Els mestres contistes</i> . Volum primer.	1
<i>La campana submergida</i> , rondalla escènica en cinch actes, per Gerhart Hauptmann.	2
<i>Les ales de cera</i> , comedia en dos actes, per Manel Folch y Torres.	1 50
<i>Cor delator</i> , monòlech, per Edgar Poe.	25
<i>L'assumpció de Hannele Mattern</i> , drama d'ensomni en dos actes, per Gerhart Hauptmann.	1 50
<i>Els pobres menestrals</i> , obra en tres actes, per Adrià Gual	2
<i>Els mestres contistes</i> , Volum segón.	1
<i>Els picarols</i> , rondalla de l'Alsacia en tres actes, per Erckmann-Chatrion.	2
<i>Joventut de Príncep</i> , comedia en cinch actes, per Wilehlm Meyer Forster.	2
<i>Gent d'ara</i> , comedia en dos actes, per Eduard Coca y Vallmajor	1 50
<i>Un cop de vent</i> , pas de comedia per Joseph Morató	50
<i>Cavalleria Rusticana</i> , Escenes sicilianes, per G. Verga.	75
<i>Rosa Bernd</i> , drama en cinch actes, per Gerhart Hauptmann.	2
<i>L'honor</i> , topo en un acte, per Apeles Mestres.	50

<i>Els mestres contistes</i> . Volum tercer . . .	1
<i>La familia Rocamora</i> , drama en quatre jornades, per Pompeu Crehuet. . .	2
<i>Un joch de cartes o Memorialistes ab lletra menuda</i> , sainet en un acte, per Manel Folch y Torres.	75
<i>El pobre Enrich</i> , llegenda germànica en cinch actes, per Gerhart Hauptmann.	2
<i>La morta</i> , quadro dramàtich, per Pompeu Crehuet.	1
<i>L'enrenou del poble</i> , quadro de costums en un acte, per Felip Palma. . . .	75
<i>El comensar de les coses</i> , comedia en quatre actes, per Joseph Morató .	2
<i>Llibre del actor</i> , per J. Ferràn Torras.	1
<i>Flames en l'ombra</i> , drama en tres actes, per A. Butti.	2
<i>Les precioses ridícules</i> , comedia en un acte, per Molière.	1
<i>Drama d humils</i> , un acte, per J. Puig y Ferreter.	1
<i>Nit de neu</i> , drama en un acte, per Robert Bracco.	1
<i>Pèl de Panotxa</i> , obra en un acte, per Jules Renard	
<i>L'Agricultor de Xicago</i> , comedia en dos actes, per Gabriel Timmory .	1 50
<i>Gaziel</i> , poema lírich-dramàtich en un acte, per Apeles Mestres. . . .	1
<i>Les angunies del repòs</i> , comedia en tres actes, per Joseph Morató. .	2
<i>Edip Rey</i> , tragedia de Sòfocles. . .	2

Preu: 2 pessetes